

Herinneringen aan de Lammermarkt.

Door Joan Luijt-Verheij

Als studenten echtpaar met een kindje van een jaar woonden we drie jaar op Lammermarkt 31. Dat was van 1966 tot 1969.

We hadden daar een wevershuisje op de kop getikt dat we huurden van ene Tegelaar uit ik meen Rotterdam. Allemaal onderhands want eigenlijk kwamen we toen nog niet voor een woning in aanmerking.

Het huisje was piepklein en de huur was hoog, 160 gulden en dat was heel veel. Er zat ook nog een piepklein plaatsje achter.

De naaste buur was ook dezelfde Tegelaar die er, alleen op vrijdag, een café, eigenlijk melksalon/koffiehuys uitbaatte. Daar zaten de veehandelaren met heel dikke portemonnees aan een ketting de zaken af te handelen met stapels flappen.

Er was ook nog een gewone melkboer een paar huizen verder Dorus, zijn achternaam weet ik niet meer, zijn dochters stonden ook in de zaak en het was een echte melkboer met een klein assortiment andere levensmiddelen, zeker geen kruidenier. Het was ook een melksalon geweest.

De veemarkt hal was voor ons huis, koeien, geiten, schapen, een grote attractie voor ons zoontje Janjaap. Je werd al vroeg wakker van het geloei en gemekker. We gingen elke vrijdag kijken.

Aan de andere kant van ons huisje was een slagerij, van de familie Siere, de man was eigenlijk al opgehouden en alleen op zaterdag was de winkel open. zijn zoon hielp hem dan. Er werd alleen kalfsvlees en lamsvlees verkocht. Lamsvlees was voor mij nieuw toenterijd. Mevrouw Siere reikte af en toe gehaktballen, die ze in een grote pan maakte, aan over het platje, ze waren zeer lekker en ik maak ze nog altijd volgens haar recept.

Achter de winkel, beneden, woonden nog een ongetrouwde broer en een ongetrouwde zuster van Siere, heel oude, zombieachtige mensen die zich bijna nooit lieten zien. mevrouw Siere wilde er niet mee omgaan.

In die tijd kwamen ook de eerste buitenlandse gastarbeiders, sommigen kochten dan een geit die weerbarstig aan een touw naar het abattoir werd geleid. Die gastarbeiders, Turken en Marokkanen, waren ook klant bij slager Siere omdat hij geen varkensvlees verkocht.

Voor ons huis was in verband met de veemarkt een grote overdekte open hal. Daar verbleef een zwerver, genaamd "De Krent". Hij was denk ik aan de drank. Hij groette altijd vriendelijk. Soms zaten er nog andere zwervers bij, ze dronken dan bier, je had er weinig last van. Van mevrouw Siere hoorden we dat "De Krent" vroeger, voor de oorlog, rijk was geweest en zich liet rondrijden in open rijtuig met mooie vrouwen enzovoorts enzovoorts.

Wat ook bij de veemarkt hoorde was een enorme urinoir aan de overkant, tegenwoordig zou dit, behalve vrijdags, een HOP worden genoemd. Mevrouw Siere vertelde mij dat ze een keertje nieuwsgierig was

wat daar wel zou afspelen en om het beter te kunnen zien op de tafel was geklommen, ze kon er niet meer afkomen en toen Siere terugkwam van zijn vriend Bos werd het dus ruzie, met Siere. Siere ging elke middag naar zijn vriend Bos. Een café in de buurt..

Achter ons huis was de Lakenhal, we werden door mevrouw Siere gewaarschuwd onze gordijnen van de slaapkamer achter te sluiten want de waker van de Lakenhal zou 's nachts gluren. Nog nooit van gehoord toen en of het waar was weet ik ook niet maar we sloten de gordijnen maar.

Kortom, we woonden er gezellig, dichtbij onze laboratoria en collegezalen en dicht bij onze favoriete Chinees Kwan Tung. Er was alleen die melkboer maar de bakker van de LBF kwam aan de deur en ook de "Zandman" heel handig want die verkocht peterolie in van de vierkante busjes waarmee onze kachel werd gestookt. Ook had hij goedkope grijze papieren luiers, handig want in het huisje was geen plaats voor een wasmachine en om wasgoed te drogen zodat we naar de wasserette gingen.

Ook de kermis op 3 oktober voor de deur had zo zijn aardige en minder aardige kantjes, maar lekker dichtbij en Janjaap vond het prachtig. We waren van plan daar te blijven wonen tot er ineens allerlei zaken veranderden.

Er waren toen plannen voor de bouw van de Groenordhal, om daar de veemarkt naartoe te laten gaan. Dat wierp zijn schaduw vooruit want Tegelaar zag de exploitatie van zijn koffiehuis op vrijdag niet meer zitten en deed het pand over aan een kroegeigenaar. We woonden ineens naast een nachtkroeg, dat was op zich niet zo erg, maar na vier uur 's middags werd het onleefbaar vanwege de geluidsinstallatie die tot diep in de nacht op volume keihard stond en het was maar een dun muurtje. Met de uitbater was er niet over te praten. Nog klinken de klanken van "Een glimlach van een kind" en een "Pikketanesie gaat er altijd in" voor mij als muziek regelrecht uit de hel. We werden er knettergek, 's nachts werd er bovendien door de brievenbus gepist en af en toe een fiets door de ruit gekwakt over gedonder van belletjetrekken en intimideren door de kroegbaas maar te zwijgen. Een jurist vertelde ons dat er weinig aan te doen was want het pand had horeca bestemming. Over de overlast zouden we het op den duur wel winnen maar omdat er een brouwerij achter de kroegexploitant stond zou dat heel lang, wel jaren, duren en heel veel geld, dat we natuurlijk niet hadden, kosten. Een gesprek met de kroegbaas hielp niet en we werden daarna regelrecht bedreigd, zo erg zelfs dat we versneld, en dat zei wat bij Studentenhuisvesting, voor een aftandse hofjeswoning in het Salvatorhof, wat gerestaureerd zou worden, in aanmerking kwamen. Dat was het einde van ons adres op Lammermarkt 31 waar we tot de nachtkroeg kwam heerlijk woonden.

Met mevrouw Siere heb ik daarna, tot we afstudeerden en naar het buitenland gingen nog contact gehouden, ook het zaterdagsvlees bleef tot hij er echt mee ophield.